

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 7C/72/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6613219417
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2018:6613219417.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudcom Mgr. Petrom Strakom v právnej veci žalobcu D. Š., T. XX.XX.XXXX, U. H. G., M. XX, zastúpený JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom so sídlom vo Zvolene, Nám. SNP č. 70/36 proti žalovanej Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Štúrova 2 v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy 15 000,- Eur a náhrady škody 909,95 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

žalobca v časti nároku na náhradu trov konania týkajúcej sa náhrady škody má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 25,76 %. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením prvostupňového súdu po právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 864,92 Eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd vo zvyšku žalobu z a m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 15,28 % voči žalovanej. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením prvostupňového súdu po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody pozostávajúcej z náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15 000,- Eur spolu s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 15.03.2013 do zaplatenia a zaplatiť sumu vo výške 909,95 Eur z dôvodu vynaložených nákladov na obhajobu v trestnom konaní spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 909,95 Eur od 15.03.2013 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa ÚJaKP OR PZ Lučenec zo dňa 30.11.2006 sp. zn. ČVS: ORP-688/OVK-LC-2006 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie vo veci voči žalobcovi za spolupáchateľstvo pre trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 2, 3 zákona č. 140/1964 Zb. Trestný zákon a za trestný čin ublíženia na zdraví podľa §221 ods.1 zákona č. 140/1964 Zb. Trestný zákon. Voči predmetnému uzneseniu podal žalobca ako obvinený v zákonnej lehote odôvodnenú sťažnosť, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry vo Zvolene zamietka uznesením sp. zn. 1Pv/994/05-30 zo dňa 03.01.2007 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Po ukončení vyšetrovania prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen podala obžalobu na žalobcu dňa 08.04.2009 pod č. 1Pv 994/05-101 na Okresný súd Zvolen pre vyššie uvedené trestné činy. Okresný súd Zvolen vydal dňa 28.09.2011 na základe obžaloby rozsudok č. k. 3T/60/2009-679, ktorým bol žalobca uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody 8 mesiacov nepodmienečne do ústavu s minimálnym stupňom

stráženia a zároveň súd zrušil rozsudok Okresného súdu vo Zvolene sp. zn. 3T/201/2007 z 05.05.2008, ktorým bol žalobcovi uložený trest odňatia slobody 6 mesiacov. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 2To/22/2012 zo dňa 08.03.2012 zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o vine žalobcu a žalobcu oslobodil v plnom rozsahu podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku. V dôsledku obvinenia bol žalobca zasiahnutý vo všetkých sférach života, ktoré vplývalo na jeho zdravotný stav, psychiku a rodinné vzťahy, z okruhu jeho priateľov a známych musel čeliť nevhodným reakciám a prejavom, pričom mnohí sa mu začali vyhýbať a ignorovať ho. Na základe uvedeného žalobca požadoval náhradu nemajetkovej ujmy. Zároveň z dôvodu vynaložených nákladov na právne zastupovanie v trestnom konaní žalobca zaplatil 909,50 Eur na základe dohody o poskytovaní právnych služieb, ktoré by nemusel zaplatiť nebyť trestného stíhania. Žalobca si uplatnil náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniknutú nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinia u žalovanej žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 31.10.2012 podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

3. Žalovaná vo svojich vyjadreniach žiadala žalobu zamietnuť z dôvodu, že vznik škody nebol preukázaný, nakoľko kópie príjmových dokladov sú právne vadné a nespôsobilé slúžiť ako dôkaz, vznik nároku na náhradu škody nie je preukázaný, nebol prerokovaný s Generálnou prokuratúrou SR a žalovaná má zastupovať v konaní Ministerstvo vnútra SR podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Škoda vznikla uznesením vyšetrovateľa a prokurátor nemá vplyv na toto konanie. Žalovaná namietala účelnosť úkonov právneho zastúpenia, poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS/163/2013, podľa ktorého nemožno považovať automaticky akékoľvek uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné. Zároveň za najdôležitejší dôvod pre zamietnutie žaloby považovala skutočnosť vyplývajúcu z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2To/22/2012, ktorý uviedol, že konanie žalobcu skôr vykazuje znaky spáchaného priestupku, nakoľko však od skutku uplynulo viac ako 6 rokov, nebolo možné predmetnú vec postúpiť inému orgánu. Preto podľa žalovanej žalobca, keďže konal protispoločensky, protizákonne a dopustil sa priestupku, bolo by v rozpore s dobrými mravmi priznať žalobcovi náhradu škody.

4. Prvostupňový súd vo veci rozhodol rozsudku zo dňa 13.02.2015, ktorým žalobe vyhovel v časti 572,31 Eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 16.03.2013 až do zaplatenia a povinnosti náhrady trov konaní. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici ako druhostupňového súdu sp. zn. 16Co/41/2016-193 krajský súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatení náhrady škody zamietol, vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 572,31 Eur s prísl. zostal rozsudok nedotknutý. Súd zrušil žalobu v časti o zaplatení náhrady nemajetkovej ujmy 15 000 Eur s prísl. a výrokom o trovách konania a vrátil prvostupňového súdu na ďalšie prejednanie. Druhostupňový súd uložil prvostupňového súdu znovu posúdenie nemajetkovú ujmu zisťovať intenzitu zásahu v dôsledku trestného stíhania a nemajetkovú ujmu, ktorá žalobcovi vznikla výlučne v dôsledku postupu žalovanej v trestnom konaní, v ktorom bol oslobodený, či existovala príčinná súvislosť medzi trestným stíhaním a tvrdenými následkami v živote žalobcu, či preukázanie príčinnej súvislosti nespochybňujú ďalšie trestné konania vedené v posudzovanom čase proti žalobcovi, na ktoré poukázala žalovaná. V tej súvislosti druhostupňový súd mal za to, že je potrebné pripojiť trestné spisy týkajúce sa všetkých trestných konaní vedených proti žalobcovi v posudzovanom čase a rozhodnúť aj o trovách konania.

5. Súd vykonal dokazovanie v nasledovnom rozsahu a zistil nasledovné čiastkové skutkové zistenia:

6. Voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie dňa 30.11.2006 za spolupáchateľstvo pri trestnom čine porušovania domovej slobody podľa § 9 ods. 2 k § 238 ods. 1, 2, 3 zákona č. 140/1961 Zb. a trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. na základe uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci (zistené z č. I. 9). Uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen z 03.01.2007 zn. 1Pv 994/05-30 bola zamietnutá sťažnosť žalobcu proti vyššie uvedenému uzneseniu o začatí trestného stíhania ako nedôvodná podľa § 193 ods. 1 písm.c) Trestného poriadku (zistené z č. I. 10). Dňa 22.03.2007 vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci, úradu justičnej a kriminálnej polície PZ podal na Okresnú prokuratúru návrh na podanie obžaloby voči žalobcovi pod ČVS: ORP-698/OVK-Lc-2006 (zistené z trestného spisu 3T/60/2009 Okresného súdu Zvolen na č. I. 221). Dňa 08.04.2009 Okresná prokuratúra Zvolen podala na Okresný súd Zvolen obžalobu pod zn. 1Pv/994/05-101 voči žalobcovi pre trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 2, 3

formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 (zistené z č. I. 11). Rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 3T/60/2009-679 zo dňa 07.11.2011 bol žalobca uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a bol mu uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody 8 mesiacov nepodmienečne (zistené z č. I. 15). Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2To/22/12 z 08.03.2012 bol zrušený vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Zvolen, žalobca bol oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku pre skutok ublíženia na zdraví podľa § 221 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. v súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 3 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. pretože skutok nie je trestným činom (zistené z č. I. 22). V rozsudku krajský súd uviedol, že „...po vyhodnotení dôkazov dospel k záveru, že konanie obžalovaného skôr vykazuje znaky spáchania priestupku. Od skutku však uplynulo viac ako 6 rokov, preto nebolo možné predmetnú vec postúpiť inému orgánu, aby ju posúdil v rámci priestupkového konania.“ (zistené z č. I. 24 - 25). Žalobca žiadosťou podľa § 15 ods. 1 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 26.10.2012 uplatnil na Ministerstve vnútra SR náhradu škody titulom vynaložených nákladov na právne zastupovanie v trestnom konaní 909,95 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy 15.000,- Eur (zistené z č. I. 31).

7. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 15.03.2013 vo svojej odpovedi uviedlo, že neboli naplnené základné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, preto nie je možné vyhovieť žiadosti o náhradu škody. Žalobca sa obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody aj na Generálnu prokuratúru SR dňa 11.12.2013 (zistené z č. I. 85). Generálna prokuratúra SR dňa 17.12.2013 túto žiadosť postúpila na Ministerstvo vnútra SR (zistené z č. I. 91), nakoľko mala zato, že príslušným orgánom na prejednanie je podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 514/2003 Z. z. ministerstvo. Ministerstvo vnútra SR dňa 10.01.2014 postúpilo žiadosť naspäť Generálnej prokuratúre SR, čo odôvodnilo § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. (zistené z č. I. 92). Generálna prokuratúra SR dňa 20.01.2014 listom vrátila žiadosť Ministerstvu vnútra SR, nakoľko mala zato, že žiadosť bola už prejednaná Ministerstvom vnútra SR (zistené z č. I. 94). Ministerstvo vnútra zaslalo odpoveď zo dňa 10.02.2014 žalobcovi kde konštatovala, že žiadosť žalobcu už bola prerokovaná ministerstvom a preto na ňu podľa § 16 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. neprihliada.

8. Z trestného spisu Okresného súdu Zvolen 3T/201/2007 súd zistil, že žalobca bol uznaným vinným rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 05.05.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 05.06.2008 pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 TZ za to, že v úmysle získať finančné prostriedky podvodným konaním na základe predchádzajúcej ústnej dohody zo dňa 23.02.2007 vo F., okres Zvolen na ulici D. XX prevzal od N. H., T. XX.XX.XXXX finančnú zálohu na materiál vo výške 7 000,- Sk a zaviazal sa vyrobiť, dodať a zmontovať vstavanú skriňu v lehote do 14 dní. Následne dňa 10.04.2007 požiadal N. H. o predĺženie lehoty, ako aj o sumu vo výške 3 000 Sk, ktoré mu tento vyplatil a následne dňa 20.04.2007 požiadal N. H. o ďalšiu sumu vo výške 5 000 Sk s tým, že nad rámec ústnej dohody vyrobí aj svetelnú rampu a drevené obložky, ktorú sumu mu N. H. taktiež vyplatil, pričom v určenom termíne aj napriek opakovaným výzvam nezabezpečil dodanie predmetného tovaru za tým účelom poskytnutú sumu doposiaľ nevrátil, čím svojím konaním spôsobil N. H. škodu vo výške 15 000,- Sk. Na škodu cudzieho majetku obohatil seba tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu. Žalobca bol odsúdený na 6 mesiacov nepodmienečne do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a bola mu uložená povinnosť nadradiť poškodenému škodu vo výške 15 000,- Sk. Žalobca sa voči rozsudku odvolal, avšak pre zmeškanie lehoty, odvolanie obžalovaného D. Š. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením 3To/28/2009 zo dňa 28.01.2009 zamietol. Uznesením Okresného súdu v Trenčíne 3Tp/8/2012 zo dňa 06.02.2012 bol žalobca podmienne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a bola mu určená skúšobná lehota 3 roky.

9. Žalobca bol Trestným rozkazom 4T/1/2007-50 zo dňa 04.01.2007, ktorý sa stal právoplatným 19.01.2007 uznaným za vinného, že hoci bol rozhodnutím Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene zo dňa 28.06.2006 uznaným vinným z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) k) zákona č. 372/1990 Zb. spočívajúci vo vedení motorového vozidla pod vplyvom alkoholu a bola mu za to uložená pokuta 15 000 Sk ako aj zákaz činnosti po dobu 18 mesiacov viesť akékoľvek motorové vozidlá od právoplatnosti rozhodnutia od 28.06.2006. Dňa 16.09.2006 v meste Zvolen, okres Zvolen viedol v stave najmenej 82 mg/l alkoholu v dychu (1,71 promile) osobné motorové vozidlo pričom v križovatke ulíc Obrancov miera a Pribinovej bol v čase o 00.40 h zastavený a kontrolovaný policajnou hliadkou, teda vykonal v

stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, hoci za obdobný čin spáchaný pod vplyvom návykovej látky v predchádzajúcich 24 mesiacoch postihnutý, a maril výkon rozhodnutia orgánu verejnej moci tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie štátneho orgánu o zákaze činnosti, čím spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 písm. b) TZ v jednočinnom súbehu s prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) TZ za čo bol odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody 6 mesiacov výkonu, ktorého bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 1 rok a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 2 rokov. Za to bol odsúdený na úhrnný a súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov a zaradený do 1. nápravno-výchovnej skupiny a zároveň bol zrušený výrok o treste z Trestného rozkazu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/1/07 a to podmienenečný trest v trvaní 6 mesiacov, výkon ktorého bol odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka.

10. Zo spisu 5T/2/2009 Okresného súdu Zvolen súd zistil, že žalobca bol uznaný vinným rozsudkom č. 5T/2/2009-100 zo dňa 17.03.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 02.04.2009, že dňa 22.02.2005 v pobočke Všeobecnej úverovej banky, a.s. vo Zvolene uzatvoril Zmluvu o uzatvorení Flexi pôžičky, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver 150 000 Sk s lehotou splatnosti 60 mesiacov pri mesačnej anuitnej splátke 3 800,86 Sk, ktoré sa žalobca zaviazal splácať od 22.03.2005 a napriek tomu neuhradil ani jednu z dohodnutých splátok, pričom v Žiadosti o poskytnutí Flexi pôžičky uviedol nepravdivý údaj o svojom zamestnávateľovi a k žiadosti priložil potvrdenie o príjme zo závislej činnosti od zamestnávateľa Moto Ident, s.r.o. aj napriek tomu, že žalobca u uvedenej spoločnosti nikdy nepracoval a v čase uzatvorenia Zmluvy o Flexi pôžičke bol nezamestnaný, čím svojim konaním spôsobil VÚB, a.s. Bratislava, škodu vo výške 7 674,49 Eur a teda vylákal od iného úver tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo splácanie úveru, čím spáchal trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, 3 TZ platného a účinného do 01.01.2006, za čo bol odsúdený na úhrnný a súhrnný nepodmienečný trest 18 mesiacov a zaradený do výkonu trestu I. nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň bol zrušený výrok o treste z Trestného rozkazu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/1/07 zo dňa 04.01.2007 a to podmienenečný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Žalobcovi bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 2 rokov. Z uznesenia Okresného súdu v Trenčíne 3Pp/8/2012-40 zo dňa 27.05.2015 bol žalobca v skúšobnej dobe podmienene prepustený, nakoľko sa v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody osvedčil a preto sa zvyšok trestu odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov a 21 dní nevykoná.

11. Zo spisu 1T/140/2009 Okresného súdu Zvolen súd zistil, že žalobca bol Trestným rozkazom č.k. 1T/140/2009-97 zo dňa 30.07.2009 uznaným vinným z toho, že dňa 03.09.2008 v meste Zvolen uzatvoril Úverovú zmluvu so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o., pričom v Žiadosti o úver uviedol nepravdivé skutočnosti o výške svojich príjmov a záväzkov, na základe ktorých mu bol poskytnutý úver vo výške 24 000 Sk, čo predstavuje 796,65 Eur, ktoré sa zaviazal splatiť v pravidelných mesačných splátkach, pričom neuhradil spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. ani jednu splátku, čím spoločnosti spôsobil škodu vo výške 1 147,18 Eur a dňa 10.01.2009 v byte I.M.. S. Z. vo Zvolene sa ústne dohodol na zhotovení vstavaných skriň na mieru, pričom S. Z. mu prostredníctvom bankového prevodu poukázal a na účet zálohu vo výške 1 000 Eur, pričom žalobca zálohu použil na iný účel, dohodnuté práce nevykonal a tovar nedodal a zálohu nevrátil, čím S. Z. spôsobil škodu vo výške 1 000 Eur, teda vylákal úver od iného úver tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a tak mu spôsobil malú škodu a prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku škodu malú, čím spáchal prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 2 TZ a prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 TZ, za čo bol odsúdený na 28 mesiacov nepodmienečne do ústavu s výkonom trestu s minimálnym stupňom stráženia a bola mu uložená povinnosť nahraďiť škodu poškodením POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a I.. S. Z.. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 24.09.2009. Uznesením Okresného súdu Trenčín 3Pp/8/2002 zo dňa 06.02.2012 bol podmienene prepustený žalobca z výkonu trestu odňatia slobody a bola mu určená skúšobná doba 3 roky.

12. Žalobca vo svojej výpovedi dňa 18.06.2014 uviedol, že prejavy trestného stíhania sa u neho prejavovali nespavosťou, ktorú riešil kúpou tabletiiek. Jeho kamaráti sa ho pýtali, či je ešte na slobode. Žalobca bol živnostník, pociťoval v dôsledku trestného stíhania menej zákaziek. Uvedené sa u neho prejavovalo aj v športe a vplývalo to aj na jeho manželku, ktorá bola nervózna a aj deti vnímali, že žalobca je nervózny. Odbornú pomoc žalobca vyhľadal len súkromne, kde mu bolo povedané, že nech si kúpi

nejaké voľné tabletky. Úbytok zákaziek bol pozvoľný k roku 2012, kedy pozastavil živnosť. Ľudia mohli vnímať tie veci a o tom sa rozprávať, pretože Zvolen je malé mesto, mohli sa to dozvedieť. Žalobca si v okruhu svojich známych a priateľov vypočul narážky či už je odsúdený, či ešte chodí na políciu. Dopad trestného stíhania na psychiku žalobcu malo negatívny, bol nesústredený, nedokázal sa s tým vysporiadať, stále to v ňom bolo. K samotným okolnostiam, pre ktoré bol trestne stíhaný, žalobca uviedol, že jeho sestra prišla v uvedený deň domov zbitá s rozbitým nosom, krv jej tiekla s tým, že ju manžel zbil. Na to žalobcu zavolať otec spolu s mladším bratom. Žalobca prišiel do rodičovského domu do 10 minút, dozvedel sa čo sa stalo, videl sestru a na základe toho, otec navrhol, že sa idú porozprávať so švagrom, pričom zobral žalobcu a jeho mladšieho brata. Keď došli na miesto, kde býval švagor, zazvonili na zvonec, švagor prišiel otvoriť dvere, mladší brat zostal na dvore s 8 ročným synom švagra a ich sestry. Otec žalobcu navrhol, nech sa idú porozprávať dnu, na čo ich švagor pozval dnu a na chodbe keď sa ešte nevyzúvali na schodíkoch, otec povedal švagrovi čo si to dovoľuje a prečo ju udrel, na čo ho švagor napadol. Žalobca sa postavil medzi otca a švagra a švagor odstúpil. Počas toho ako predstúpil pred otca, švagor ustúpil a pred tým ešte udrel otca päšťou do tváre. Na základe švagrovho ustúpenia sa šmykol na schodisku a udrel si hlavu o zábradlie. Chcel volať políciu. Žalobca so svojim otcom povedali nech si on zavolá políciu. Žalobca s otcom podali trestné oznámenie na švagra a on na nich. Ich trestné oznámenie bolo vyriešené ako priestupok, ale zrejme bolo zastavené. Otec mal preukázateľne zlomený nos, keďže však nechcel spôsobiť problémy švagrovi, zrušil si PN. Pokiaľ sa jedná o žalobcove predchádzajúce odsúdenia, tie zdôvodnil svojou naivitou a hlúposťou, keď úver z banky zobral niekto iný, ktorému žalobca dôveroval. V októbri 2009 nastúpil na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia do Dubnice nad Váhom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, kde bol až do roku 2012. Počas výkonu trestu každý mesiac chodila za ním rodina a raz štvrťročne chodil na 4-5 dní domov. Žalobca bol prepustený po 24. mesiacoch, ale podmienka mu trvá do februára 2015. Žalobca na pojednávaní dňa 20.01.2017 uviedol, že na svojej výpovedi trvá. Keďže musel chodiť na vypočutia, brával si voľno, dovolenky a keďže mal živnosť zákazky sa vytrácali. Kamaráti na futbale ho začali brať, že čo je to za bitkára, musel vyhľadať súkromne psychológa. Predtým vo svojej pracovnej činnosti mal dobrú povesť, mal klientelu, aj keď nie širokú. Hoci sa zákazníci nevyjadřili k jeho trestnému stíhaniu, už mu zákazku nedali a o tom určite vedeli. K ubúdaniu zákazky v dôsledku tohto trestného stíhania uviedol, že toto bol klinec do rakvy, pretože to bolo vykonštruované a bol v dlhoročnej neistote. Počas trestného stíhania mal pozastavený výkon svojej činnosti podnikateľskej a po výkone trestu to obnovil. Keďže začínal v roku 2012 znova, trvalo to 3-4 roky, kým to rozbehol. Z výkonu trestu odňatia slobody prišiel v roku 2012. Pokiaľ ide o jeho trestnú činnosť uviedol, že bol odsúdený akurát za alkohol a iné trestné činy boli jeho nedbanlivosťou, avšak si to už nepamätá. Keďže bol na otvorenom oddelení v Rimavskej Sobote, keď ho predvádzali na výsluchu, tak sa to najprv zhromažďovalo, išlo sa od Bratislavy, Nitra, Sučany, Rimavská Sobota bola až posledná, tak musel celé absolvovať niekoľko krát obmedzenie z voľného režimu. Pokiaľ išlo o iný majetkový trestný čin, ktorý bol podvodný zo strany žalobcu, žalobca si nebol vedomý, že vy mali o tom vedomosť jeho klienti alebo spoluhráči, keďže sa s ním o tom klienti nerozprávali. Keď býval eskortovaný na výsluchy, úkony trestného konania vo veci trestného oznámenia pána H., bolo mu to nepríjemné, lebo bol pripútaný putami k sedačke a vedľa mal strážneho psa. Keď išiel úkony trestného konania bolo to pre neho obmedzenie hoci bol vo výkone trestu odňatia slobody, lebo z voľného režimu výkonu trestu odňatia slobody išiel do väzby a keďže bol zaradený v pracovnom režime, tak počas dní keď bol vo väzbe musel doplácať zdravotné poistenie.

13. Z výsluchu svedka D. Š., staršieho otca žalobcu súd zistil, že tento je dôchodcom od roku 2008. So žalobcom má dobrý vzťah. Svedok potvrdil skutok, keď prišla jeho dcéra domov zakrvavená s napuchnutým nosom, chcel to riešiť v manželstve, preto zavolať obidvoch synov, išiel k p. H., kde mu povedal, že poďme to chlapsky riešiť do vnútra, sadnime si k stolu. Pán H. otvoril dvere, kde bola guľa, svedok pokynul mladšiemu synovi, nech zostane zo svojim vnukom von. Ako išli do vnútra na schodíkoch ako podesta a schodík, tak sa otočil p. H. a udrel ho päšťou do tváre. Svedok ho inštinktívne odsotil a potom sa už medzi nich postavil jeho syn - žalobca. C. H. volal políciu, aj žalobca volal políciu. Bol spísaný záznam, že p. H. nie je zranený. Svedok bol zranený, išiel sa dať ošetriť do nemocnice, avšak nechcel, aby pán H. v rámci rodiny mal nejaké problémy, tak dobrovoľne prerušil PN a v tej hanbe nastúpil do práce ako vrchný inšpektor Inšpektorátu bezpečnosti práce v Banskej Bystrici. Po 14. dňoch dal p. H. trestné oznámenie, že bol napadnutý, že mal PN a hoci vtedy ako vyplýva zo záznamu oznámenia priestupku sa konštatuje, že nie je zranený. Pán H. bol odsúdený za priestupok, dostal nejakú pokutu. Svedok si na žalobcovi všimol, že boli tam u neho prejavy nervozity, nepokoja, keď musel chodiť na vyšetrovacie úkony. Keď sa p. H. nasťahoval oproti žalobcovi, boli tam momenty, kedy na neho vykrikoval na verejnosti, aj na ulici. Svedok uviedol, že boli skupiny ľudí, ktorí ich vnímali ako rodinu, povzbudzovali

ich a iní sa im smiali. Žalobca pri práci niekedy hodil prácu len tak alebo pri súrodencoch a boli tam aj prudšie reakcie, ktoré pred tým neboli. Svedok so žalobcom boli sklamaní, kým prišla spravodlivosť, že to trvalo tak dlho.

14. Z výpovede svedkyne I. Š., ktorá je manželkou žalobcu súd zistil, že má k nemu pozitívny vzťah, je zamestnaná v reštaurácii. V roku 2007 si zobrala za manžela žalobcu. V tom čase bol roztržitý, tak na neho pôsobilo to trestné stíhanie. Od žalobcu cúvali ľudia a keď chodil na futbal, odcudzili sa mu kamaráti, potom prestal chodiť. Mal živnosť, aj tie zákazky u žalobcu ubúdali. Takisto svedkyňa mala pocit odcudzenia od susedov, ktorí ju síce pozdravili, ale predtým zvykli aj komunikovať. Svedkyňa má vedomosť o tom, že žalobca navštívil nejakého psychológa súkromne. S manželom to brali ťažko, lebo sú veriaci. A pokiaľ idú tie iné trestné stíhanie, tam si bol žalobca vedomý, že je za niečo zodpovedný, tak to prežíval inak, ale takto sa cítil nespravodlivo obvinený a prežíval to. Manželské spolužitie v čase trestného stíhania nebolo 100 %. U žalobcu si všimla, že nemal chuť k životu, bol smutný a odrazilo sa to aj na financiách.

15. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov o veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

16. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov o veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

17. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

18. Súd sa v prvom rade vysporiadal s pasívnou legitímáciou subjektu, ktorý zastupuje Slovenskú republiku. Vzhľadom na uvedené po preskúmaní súdneho spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/60/2009 mal za to, že bola splnená podmienka podľa § 4 ods. 1 písm. b/, nakoľko prokurátor zamietol sťažnosť a zároveň podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. Preto súd, keďže neboli splnené podmienky podľa § 4 ods. 1 písm. b/ mal za to, že podľa § 4 ods. 1 písm. f/ citovaného zákona je príslušnou pre zastupovanie Slovenskej republiky Generálna prokuratúra SR, nakoľko škoda bola spôsobená v trestnom konaní štátnym orgánom. Súd mal za to, že nemožno aplikovať § 4 ods. 1 písm. a/ cit. zákona bod 1, nakoľko síce rozhodnutie súdu bolo zrušené a zmenené, ale samotné trestné stíhanie bolo začaté vyšetrovateľom policajného zboru SR, avšak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru SR a zároveň podal obžalobu súdu. Z uvedeného teda pre súd vyplynulo, že prvotné nezákonné rozhodnutie, ktoré spôsobilo škodu žalobcovi, bolo uznesenie vyšetrovateľa policajného zboru, avšak podľa § 4 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona nezastupuje Slovenskú republiku MV SR, nakoľko nie sú splnené zákonné podmienky, ale podľa § 4 ods. 1 písm. f/ citovaného zákona GP SR. Na tomto závere nič nemení ani okolnosť, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola podaná na Ministerstve vnútra SR, pretože ministerstvo bolo povinné bezodkladne postúpiť žiadosť žalobcu príslušnému orgánu, t. j. Generálnej prokuratúre SR podľa § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Uvedený názor súdu bol potvrdený aj rozhodovaním Krajského súdu v Banskej Bystrici v tomto konaní, kde súd posudzoval otázku zastúpenia žalovanej.

19. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením

osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

20. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

21. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

22. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

23. Podľa § 16 ods. 4, zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

24. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

25. Podľa § 18 ods. 1, 3 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. 9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

26. Podľa § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

27. podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

28. Podľa § 209 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok o skončení vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania policajť predloží spis prokurátorovi s návrhom na podanie obžaloby alebo na iné rozhodnutie, ak nerozhodne podľa § 214 ods. 2 alebo § 215 ods. 4. Návrh na podanie obžaloby musí obsahovať zoznam vykonaných a navrhovaných dôkazov a odôvodnenie, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov alebo odmietol predložené dôkazy. So spisom predloží aj očíslované vecné dôkazy a ich zoznam, ak to ich povaha umožňuje.

29. Súd z vykonaného dokazovania a z právneho posúdenia na základe citovaných právnych predpisov mal preukázané, že žalobca uplatnil voči rozhodnutiu, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, čím bola splnená podmienka podľa § 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Proti rozhodnutiu, ktoré súd vyhodnotil ako nezákonné t. j. návrh na podanie obžaloby vyšetrovateľom nebolo možné uplatniť riadny opravný prostriedok, preto súd toto nepovažoval za nesplnenie podmienky podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody na orgáne podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. žiadosťou zo dňa 26.10.2012 adresovanej Ministerstvu vnútra SR. Ministerstvo vnútra SR vo svojej odpovedi z 15.03.2013 žalobcovi uviedlo, že by sa mal domáhať náhrady škody na Generálnej prokuratúre SR v súvislosti s novelou zákona č. 514/2003 Z. z. č. 412/2012 Z. z., avšak samotnú žiadosť nepostúpilo podľa § 15 ods. 2 citovaného zákona na iný štátny orgán. Ministerstvo vnútra SR ako dôvod uviedlo, že neboli naplnené základné predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, preto nie je možné žiadosti vyhovieť, pričom malo zato, že vyšetrovateľ v rámci prípravného konania postupoval a vyhodnocoval dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, pričom taktiež rešpektoval všetky pokyny dozorujúceho prokurátora. Prokurátor vykonával dozor nad trestným konaním v súlade s § 230 ods. 1 Tr. poriadku, sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol ako nedôvodnú, čím vyjadril svoj súhlas s postupom vyšetrovateľa a rovnako návrh na podanie obžaloby akceptoval. Žalobca si zrejme z dôvodu právnej istoty uplatnil nárok na náhradu škody aj na orgáne podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., t.j. Generálnej prokuratúre SR, druhou žiadosťou zo dňa 11.12.2013, tak ako to uvádzalo Ministerstvo vnútra SR. Generálna prokuratúra SR postúpila túto druhú žalobcovu žiadosť dňa 17.12.2013 Ministerstvu vnútra SR nakoľko mala zato, že podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou do 31.12.2008 je orgánom príslušným konať za Slovenskú republiku uvedené ministerstvo. Ministerstvo vnútra SR vo svojej odpovedi zo dňa 10.01.2014 žalobcovi uviedlo, že podľa § 4 ods. 1 písm. b), f) zákona č. 514/2003 Z. z. by sa mal domáhať náhrady škody na Generálnej prokuratúre v súvislosti s novelou zákona č. 514/2003 Z. z. č. 412/2012 Z. z., preto odstúpilo túto žiadosť Generálnej prokuratúre. Generálna prokuratúra SR dňa 20.01.2014 vrátila žiadosť Ministerstvu vnútra SR, pričom konštatovala, že žiadosť bola prerokovaná ministerstvom a nanovo o nej nie je potrebné konať a rozhodnúť. Ministerstvo vnútra SR svojou odpoveďou žalobcovi zo dňa 10.02.2014 oznámilo, že podľa § 16 ods. 3 neprihliada na žiadosť z dôvodu, že bola podaná opätovne a vyriadilo ju svojou odpoveďou z 15.03.2013.

30. Pri posudzovaní nároku súd prihliadol na skutočnosť, že v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, sú predpokladom vzniku tejto zodpovednosti: 1) rozhodnutie o začatí trestného stíhania, ktoré bolo ukončené zastavením trestného stíhania, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným trestným stíhaním a vznikom škody a jedná sa o objektívnu zodpovednosť (viď Jakubáč R.: Judikatúra vo veciach zodpovednosti štátu, IURA EDITION 2013, s. 59 a nasl.). Súd sa stotožňuje s názorom, že obdobne aj ten voči komu bolo vznesené obvinenie má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, ibaže by si vznesenie obvinenia zavinil sám. Pritom príčinnú súvislosť medzi začatím či vedením trestného stíhania a zavinením obvineného treba hľadať nie v jeho konaní, ktorým mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v inom jeho chovaní pred začatím trestného stíhania, poprípade v jeho priebehu, predovšetkým v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní, teda v tom, či svojím konaním či úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že trestné stíhanie muselo byť začaté (alebo v ňom naďalej pokračované) (bližšie viď Jakubáč R.: Judikatúra vo veciach zodpovednosti štátu, IURA EDITION 2013, s. 61 - 62, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. septembra 2009, sp. zn. 1 Cdo 64/2008, rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 12. júna 2003, sp. zn. 25Cdo 1567/2002).

31. Súd sa na základe vyššie uvedených kritérií posudzoval predmetný prípad tak, že mal za preukázané, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2To/22/2012 z 08.03.2012 bol žalobca oslobodený spod samotnej obžaloby pretože skutok nie je trestným činom. Zároveň ale krajský súd uviedol, že konanie žalobcu vykazuje znaky spáchania priestupku.

32. Súd pri rozhodovaní prihliadol nato, že podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Samotným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2To/22/2012 z 08.03.2012, ktorý rozhodol, že samotný skutok nie je trestným činom, treba považovať trestné stíhanie žalobcu za nezákonné a žalobca má nárok na náhradu škody podľa § 17 a § 18 zákona č. 514/2003 Z. z. Konštatácia súdu, že tento skutok vykazuje znaky skôr znaky

priestupku, však nespôsobuje zánik zodpovednosti štátu za nezákonné trestné stíhanie, nakoľko príslušný prokurátor mohol takýto záver urobiť v prípravnom konaní a dať pokyn na priestupkové konanie. Takto však zodpovednosť žalobcu nebola preukázaná v riadnom konaní a teda samotné trestné stíhanie je nezákonné. Pri posudzovaní zásahov do života žalobcu v dôsledku nezákonného trestného stíhania súd dospel k záveru, že takýto zásah do života žalobcu bol daný, pretože tento musel sa podrobovať po dobu takmer siedmich rokov úkonom trestného konania a žiť v stave právnej neistoty, či nebude musieť znášať ohrozenie z prípadného potrestania. Uvedený stav neistoty sa prejavil na žalobcovi tak, že prežíval pocity nervozity a musel znášať aj nepríjemné poznámky svojho okolia a svojich kamarátov. Podľa súdu samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením, preto žalobca v súlade s § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. má nárok na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za ujmu, spôsobenú poškodením jeho občianskej cti ako aj zásahov do jeho psychickej integrity. Súd však bol toho názoru, že uvedené negatívne dôsledky nezákonného trestného stíhania sa museli prekryvať s dôsledkami trestných stíhaní, ktorým čelil žalobca zákonne a preto primerane podľa svojej úvahy súd zohľadnil aj tieto pri znížení odškodnenia nemajetkovej ujmy.

33. Súd pri oceňovaní finančného vyjadrenia nemajetkovej ujmy žalobcu v rámci širšieho výkladu čl. 2 CSP, prihliadol na jemu známu skutočnosť, keď otcovi žalobcu Vladimírovi Š.C. staršiemu (zároveň svedkovi v tomto konaní) bolo priznané právoplatným rozsudkom Okresného súdu Lučenec 5C/161/2013-146 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica 14Co/433/2015-182 zo dňa 23.08.2016 ako nemajetková ujma za rovnaké trestné stíhanie ako u žalobcu (spolupáchatelstvo) odškodné 1.000,- eur za každý začatý rok trestného konania. Pritom prihliadol na skutočnosť (u otca žalobcu), že tento nebol pred začatím trestného stíhania súdne trestaný a mal povest' bezúhonného človeka.

34. Pri odškodňovaní žalobcu preto súd vzhľadom na princíp právnej istoty bol toho názoru, že vzhľadom na právoplatné rozhodnutie súdu týkajúceho sa odškodnenia za rovnaké trestné stíhanie (za spolupáchatelstvo porušovanie domovej slobody) a za ublíženie na zdraví je v súlade s princípom právnej istoty, aby súd vychádzal z tých istých finančných východísk. Súd vyhodnotil skutočnosť, že žalobcov otec D. Š. starší bol pri právoplatnom rozhodnutí o náhrade škody 1.000,- eur, zohľadnená povaha trestného činu. Súd prihliadol aj na okolnosti za ktorých došlo k samotnému trestnému činu. Taktiež bol prihliadnuté nato, že otec žalobcu bol bezúhonný. V čase trestného stíhania bol živiteľom viacčlennej rodiny, pričom v prípade odsudzujúceho rozsudku mu hrozila strata zamestnania, lebo by nespĺňal podmienky predpokladu o štátnu službu. Taktiež zohľadňoval skutočnosť, že otec žalobcu bol členom poľovného združenia a vykonával funkciu predsedu združenia. Na základe vykonaného šetrenia bol nositeľom zbrane a zbrojného preukazu ako bezúhonný občan. Otec žalobcu tak vzhľadom na jeho doterajší život a povest' ťažko prežíval zmenu vzťahov vo svojom okolí a vo vzťahu k nemu po rozšírení informácie, že sa vedie proti nemu trestné stíhanie.

35. Žalobca na rozdiel od svojho otca nebol bezúhonný občan. Ako súd zistil z vykonaného dokazovania, žalobca sa dopustil prvýkrát trestného činu úverového podvodu dňa 22.02.2005. Dňa 16.09.2006 sa dopustil trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Už predtým dňa 14.05.2006 sa dopustil dopravného priestupku podľa § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 315/1996 Z. z. Dňa 04.03.2006 sa dopustil ďalších priestupkov podľa § 21 ods. 2, § 51 ods. 3 písm. a), b), c) a § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 315/1996 Z. z. Dňa 23.02.2007 sa dopustil prečinu podvodu. Dňa 03.09.2008 prečinu úverového podvodu a dňa 10.01.2009 prečinu sprenevery. Žalobca pritom podnikal ako stolár. V kontexte toho, že súd zistil, že dvoch trestných činov sa žalobca dopustil pri výkone svojho podnikania ako stolár a to trestného činu podvodu dňa 23.02.2007 a trestného činu sprenevery dňa 10.01.2009 súd bol presvedčený o tom, že úbytok žalobcových dodávok súvisel skôr s páchaním tejto trestnej činnosti ako s trestným stíhaním, za ktoré požadoval odškodnenie, preto považoval za spravodlivé, aby žalobca nebol odškodňovaný aj za poškodenie dobrej povesti, pretože žalobca vzhľadom na uvedenú trestnú minulosť nemohol disponovať dobrou povest'ou vo svojom odbore. Taktiež nemožno vylúčiť vplyv aj ostatnej trestnej činnosti a následne výkon trestu odňatia slobody u žalobcu. Súd tiež zistil, že neboli pravdivé tvrdenia žalobcu, že s tými trestnými činmi, ktoré spáchal bol úplne uzrozumený a tie nemohli v ňom spôsobiť psychické pnutia a nervozitu. Žalobca sa totiž pokúsil odvolať voči rozsudku 3T/201/2007-54, ktorým bol odsúdený za prečin podvodu v rámci svojho podnikania a len pre zmeškanie lehoty, ktorá mu bola zamietnutá, bolo zamietnuté aj odvolanie.

36. Z uvedených dôvodov súd preto pri určení primeraného zadosťučinenia žalobcu vzhľadom k už právoplatnému odškodneniu žalobcovho otca za rovnaké trestné stíhanie úvahou určil ako základnú sumu odškodnenia sumu vo výške 500,- Eur za každý rok trestného stíhania. Zohľadnil pritom skutočnosť, že žalobca na rozdiel od svojho otca sa nenachádzal v pracovnom postavení, kde by odsúdením žalobcu bol žalobca zbavený svojej profesia stolára živnostníka, ďalej skutočnosti, že nebol živiteľom viacčlennej rodiny a ako aj to, že v prípade žalobcu sa nejednalo o bezúhonnú osobu a to jednak z hľadiska trestnej činnosti ako aj priestupkov (žalobca sa už 22.02.2005 dopustil skutku úverového podvodu, dňa 16.09.2006 ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a dvoch závažnejších priestupkov, z toho druhý priestupkom boli spáchané viaceré porušenia zákona). Súd ďalej pri svojej úvahe zohľadnil skutočnosť, že v prípade žalobcu v obdobiach, kedy došlo z jeho strany k spáchaniu tejto inej trestnej činnosti a zároveň bol trestne stíhaný za porušovanie domovej slobody v spolupáchateľstve a ublíženia na zdraví, podľa súdu logicky musel pociťovať psychické pnutia aj z toho, že spáchal takéto skutky, za ktorý môže byť trestne stíhaný, kde mu hrozil trest odňatia slobody, čo nakoniec aj vyústilo do žalobcovho výkonu trestu odňatia slobody. Preto súd za príslušné roky kedy žalobca sa dopustil aj inej trestnej činnosti, znížil sumu nemajetkovej ujmy na polovicu, t. j. 250,- eur, zodpovedajúcu podľa súdu jeho úvahe, že žalobca musel dôvodne pociťovať zásahy do svojej psychiky a života aj v dôsledku trestnej činnosti, ktorú spáchal. Podľa súdu nie je takto možné oddeľovať, že zásah do psychiku žalobcu spôsobilo len trestné stíhanie pre skutok, ktorý nespáchal, keď žalobcovi reálne hrozila možnosť, že za trestnú činnosť, ktorú spáchal bude vymeraný trest odňatia slobody. Pri výkone trestu odňatia slobody súd zohľadnil, že žalobca v režime minimálneho stupňa stráženia musel znášať aj nepohodlie s eskorty, ktorá sa vykonávala tak, že žalobca bol v putách prevázaný a to s ostatnými väzňami cez viaceré ústavy na výkon trestu odňatia slobody a zároveň musel znášať stav právnej neistoty a hroziace predĺženie výkonu trestu odňatia slobody.

37. Žalobca za obdobie roku 2006, keď bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie, t. j. od 30.11.2006 do 31.12.2006 t. j. za 32 dní má nárok na sumu vypočítanú súdom nasledovne: celková suma za rok 250,- eur (súdom znížená zo sumy 500,- eur na polovicu s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca sa v uvedenom roku dopustil trestného činu - ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a marenia úradného rozhodnutia), suma za jeden deň činí $250 : 365$ dní v roku = 0,68 eur na deň. Za 32 dní tak žalobca má nárok $32 \times 0,68 = 21,76$ eur.

38. Za obdobie roku 2007 suma 250,- eur (súdom znížená zo sumy 500,- eur na polovicu s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca sa v uvedenom roku dopustil trestného činu - prečinu podvodu). Za obdobie roku 2008 suma 250,- eur (súdom znížená zo sumy 500,- eur na polovicu s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca sa v uvedenom roku dopustil trestného činu - prečinu úverového podvodu). Za obdobie roku 2009 suma 250,- eur (súdom znížená zo sumy 500,- eur na polovicu s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca sa v uvedenom roku dopustil trestného činu - prečinu sprenevery).

39. Za obdobie roku 2010 plná suma 500,- eur (žalobca sa nedopustil v uvedenom roku ďalšej trestnej činnosti). Za obdobie roku 2011 plná suma 500,- eur (žalobca sa nedopustil v uvedenom roku ďalšej trestnej činnosti).

40. Žalobca za obdobie roku 2012, keď bolo trestné konanie voči žalobcovi zastavené, t. j. do 08.03.2012 od 01.01.2012 t. j. za 68 dní má nárok na sumu vypočítanú súdom nasledovne: celková suma za rok 500,- eur (žalobca sa nedopustil v uvedenom roku ďalšej trestnej činnosti), suma za jeden deň činí $500 : 366$ dní v roku 2012 = 1,37 eur na deň. Za 68 dní tak žalobca má nárok $68 \times 1,37 = 93,16$ eur.

41. Takto súd priznal žalobcovi sumu vo výške 1.864,92 eur (t. j. $21,76 + 250 + 250 + 250 + 500 + 500 + 93,16$).

42. Pokiaľ ide o uplatnený úrok z omeškania, súd rozhodol tak, že žalovaná nemá povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania z nemajetkovej ujmy, keďže nemohla mať vedomosť o výške priznanej ujmy, čo však neplatilo pri majetkovej ujme, ktorú súd priznal žalobcovi a druhostupňový súd potvrdil tento výrok. Keďže druhostupňový súd zrušil aj výrok týkajúci sa nároku na náhradu trov konania, súd preto rozhodoval aj o nároku na náhradu trov konania za potvrdený výrok ohľadom náhrady majetkovej ujmy žalobcu.

43. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

44. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

45. O trovách konania súd rozhodoval v súlade s 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol v konaní čiastočne úspešný. Pokiaľ ide o náhradu škody, kde v pôvodnom rozsudku súd žalobcovi priznal majetkovú ujmu 572,31 eur s úrokom z omeškania z istiny od 16.03.2013 a vo zvyšku žalobu zamietol, bol v tejto časti potvrdený výrok súdu v druhostupňovom konaní. Súd teda takto vyčíslené úroky z omeškania z istiny 572,31 eur od 16.03.2013 až do dátumu rozhodnutia 15.01.2018 vypočítal vo výške 242,29 eur. Takto teda činila priznaná suma k uvedenému dňu dokopy 814,60 eur (242,29 + 572,31).

46. Žalobca si uplatňoval náhradu majetkovej ujmy vo výške 909,95 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 15.03.2013 až do zaplatenia. Takto vyčíslené úroky z omeškania z istiny 909,95 eur od 15.03.2013 až do dátumu rozhodnutia 15.01.2018 činí 385,45 eur. Takto činila priznaná suma k uvedenému dňu dokopy 1.295,40 eur (385,45 + 909,95).

47. Priznaná suma 814,60 eur zo žalovanej sumy 1.295,40 eur v percentuálnom vyjadrení činí 62,88 %. Úspech žalovanej tak predstavuje 37,12 % (100% - 62,88%). Takto čistý pomer žalobcu vo vzťahu k výroku o náhradu majetkovej škody činí 25,76% (62,88% - 37,12%) a v tomto rozsahu súd žalobcovi priznal náhradu trov konania. O výške trov konania bude rozhodnuté v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením prvostupňového súdu.

48. Pokiaľ ide o náhradu trov konania za priznanie nemajetkovej ujmy súd pri výpočte náhrady trov konania vychádzal z toho, že základ odškodnenia nemajetkovej ujmy vychádzal z úvahy súdu. Žalobca požadoval pôvodne priznať sumu 15.000,- eur avšak aj s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 15.03.2013 až do zaplatenie. Súd bol toho názoru, že pokiaľ ide o istinu, keďže jeho rozhodnutie záviselo od úvahy súdu, nie je dôvodné túto zohľadňovať v neprospech žalobcovho nároku na náhradu trov konania. Pokiaľ však sa jedná úrok z omeškania z istiny, súd vzhľadom na to, že v tejto časti žalobu zamietol, je dôvodné v súlade s § 255 ods. 2 CSP zohľadniť toto zamietnutie v nároku na náhradu trov konania. Preto súd žalobcov neúspech v otázke požadovaného úroku z omeškania 8,75% ročne od 15.03.2013 zohľadnil avšak pri výpočte zo základu, ktorý žalobcovi priznal. Takto vyčíslený úrok z omeškania činil od 15.03.2013 do dňa rozhodnutia t. j. 15.01.2018 zo sumy 1.864,92 eur sumu vo výške 789,97 eur, čo činí z priznanej sumy (1.864,92 eur) v percentuálnom vyjadrení 42,36 % neúspechu žalobcu a teda úspechu žalovanej. Žalobcov úspech tak predstavuje 57,64% (100% - 42,36%). Čistý pomer úspechu žalobcu tak v prípade výroku o nemajetkovej ujme predstavuje 15,28% (57,64% - 42,36%) a v tomto rozsahu súd žalobcovi priznal náhradu trov konania. O výške trov konania bude rozhodnuté v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením prvostupňového súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd v Lučenci, Dr. Herza č. 14, písomne, v štyroch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každá strana v spore dostala jeden rovnopis. Ak strana nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie ja jej trov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.